

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno 429. Usque Ad Annum 483

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1759

VD18 90117816

§. 35. S. Severinus in Norico.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66052](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66052)

alios populos, quorum nomina retuli, Sæculum V. A.C. 476
 Ariana Hæresis infecerat. Ricimer Pa-
 tricius, qui tam diu Romæ dominabatur,
 Gothus erat, & Arianus. Is Oratorium
 S. Agathæ occupaverat, in quo suæ Sectæ
 homines conveniebant. At vero Eccle- Inscript. ap. Baron. ann. 472. Greg. III. ep. 19. & III. Dia-log. c. 30.
 sia cunctis monstris, quæ Hæresis produ-
 cit, superior, sicut olim in trium primo-
 rum Sæculorum Persecutionibus, ita et-
 iam nunc inter alternantes Regnorum vi-
 ces inconcussa stetit.

§. XXXV.

S. Severinus in Norico.

Odoacer iter in Italiam faciens, ad S. S. Sev. vita Noric. apud Boll. S. Jan.
 Severinum, celeberrimum Anacho-
 retam, ad Danubii ripas prope Viennam
 habitantem, invisit. S. Viri Cellula adeo
 humilis erat, ut Odoacer, altæ admodum
 staturæ juvenis, ingrediens inclinari co-
 geretur, ne caput tecto allideret. S. Se-
 verinus eidem prædixit, quantam Nomi-
 nis Gloriam in hac Expeditione sibi esset
 pariturus; nam abeuntem affatus est in
 hæc verba: *Ito in Italiam, jam vili vesti-
 mento tectus es, sed post breve tempus benefi-
 cia in alios liberaliter dispensabis.* Post-
 quam Odoacri Regnum in Italia firmatum
 fuit, S. Severini vaticinium memoriam
 subiit, datisque ad eum litteris rogavit, ut,
 quod luberét, a se peteret. Vir Sanctus
 petiit, ut cuidam, cui nomen Ambrosius,

Sæculum V. in Exilium pulso, ad sua redire liceret, &
A. C. 476. obtinuit. Idem viris nobilibus præsentibus prædixit, Odoacrum non minus quam tredecim, nec ultra quatuordecim annos regnaturum.

S. Severinus Norici Apostolus dicitur. Locum Nativitatis ejus nescimus, hunc enim semper solertissime reticuit; at ex dictione ejus tersissima, cum latine loqueretur, judicandum, vel Romæ, vel alio Italiæ loco ortum fuisse. Perfectionis adipiscendæ desiderium eum in Provincias Orientis pertraxit, ubi aliquamdiu in solitudine vixit. Deinde venit in Noricum, quæ Regio hodie Austria dicitur, & illa tempestate Barbarorum incurfus nunquam non vel patiebatur, vel timebat. Inter has calamitates publicas populi ad virum Sanctum, tanquam ad Asylum confugiebant. Sæpe Barbarorum consilia, cœlitus sibi revelata, Incolis aperiebat, docebatque, qua via hostes irrupturi essent. Hortabatur, ut precibus, & bonis operibus imminetia sibi mala averterent, & decimas ad sublevandos pauperes fideliter darent. Ipse captivos redimebat, sanabat ægrotos, locustas, agrorum perniciem, depellebat. Cum variæ eum Ecclesiæ Episcopum poscerent, dicebat, satis esse, quod dilectam solitudinem reliquisset, & Dei jussu in hanc Provinciam, & medios populos,
 plu-

plurimis sæpissime arumnis pressos, ve-
nisset. Sæculum V.
A. C. 476.

Non nulla fundavit Monasteria, quorum præcipuum in ripa Danubii prope Viennam erat ædificatum. Illo sæpe relicto, ut majori tranquillitate oraret, in alium locum duabus Leucis distantem, & ab hominum frequentia remotum, secedebat. Sæpe urgente Charitate ad diversa oppida migrabat, ut colonos inter hostiles vexationes consolaretur, nam præsentem Viro Sancto tutos se existimabant. S. Severinus Discipulos suos exemplo magis, quam verbo informabat. In primis hortabatur, ut veteres imitarentur, & a moribus Sæculi abhorrerent. Diebus festis exceptis, ante Solis occasum cibum non capiebat, & in quadragesima semel tantum per Septimanam reficiebatur. Dormiturus, supra Cilicium, in oratorii sui pavimento stratum, cubabat. Semper nudipes incedebat, etiam cum Danubius gelu constringeretur. Biennio antequam moreretur, diem obitus sui prænuñciavit, & Discipulis suis aperuit, omnem hujus Regionis populum in Provinciam Romanam transiturum, iussitque, ut & ipsi cum populo migrarent; & Corpus suum transferrent. Obiit anno 482. octava Jan. qua die Ecclesia ejus Memoriam colit.

*Mart.
8. Jan.*

G g g 5

§.XXXVI.